ద్రష్ట

కస్తూరి మురళీ కృష్ణ

ఒక్కమాట

దక్షిణ భారతం పైకి దండెత్తి వచ్చిన మొదటి ముస్లిం సేనాని మాలిక్ కాఫర్. అల్లావుద్దీన్ ఖిల్జీ ఢిల్లీ పాలకుడిగా ఉన్న సమయంలో మాలిక్ కాఫర్ మలబారు తీరం వరకూ చొచ్చుకు వచ్చాడు. మధురపై దాడి చేశాడు. శ్రీరంగంలో మారణహోమం సృష్టించాడు. చిదంబర ఆలయాన్ని పునాదులతో సహా పెకిలించి వేశాడు. బోలెడంత సంపదను ఏనుగులపై మోసుకుని ఢిల్లీ తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆ దండయాత్ర ఈ కథకు ఆధారం. మాలిక్ కాఫర్ దండయాత్ర వల్ల భారతీయ సమాజంలో జరిగిన అల్లకల్లోలాన్ని, భారతీయ మనస్తత్వం పై కలిగిన గాయాల ప్రభావాన్ని వర్ణించటం ఈ రచన ప్రధానోద్దేశ్యం. మనకు సాధారణ చరిత్ర పుస్తకాలలో, కనబడని ఘోరమైన చేదు నిజాలు, మనల్ని మనం మరిచిపోతున్న తరుణంలో, మన పూర్వీకులు ఎన్ని దారుణమైన మారణకాండలను అనుభవిస్తూ కూడా ధర్మాన్ని పదిలంగా కాపాడాలో, ప్రజలకు తెలియ చెప్పాలన్న ఆశయంతో ఈ రచన సాగుతుంది. చరిత్రలో జరిగిన గాయాలను తిరిగి తోడటం కాదిది. మానని గాయాల స్వరూపాన్ని అర్థం చేసుకోవటం ద్వారా వాటి చికిత్సకు ఉపక్రమించుటంతో పాటు, భవిష్యత్తులో ఇటువంటి గాయాలు కాకుండా జాగ్రత్తలు పడేందుకు దేశ ప్రజలను ఉద్యుక్తులను చేయటం ఈ రచన లక్ష్యం. అనేక చారిత్రక ఆధారాలు, చారిత్రక పాత్రలు, కాల్పనిక పాత్రలలో కలగలిపి సాగించిన రచన ఇది.

మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

మసక మసక చీకట్లో ఏం జరుగుతోందో సరిగ్గా అర్థం కావటంలేదు. కానీ వినిపిస్తున్న శబ్దాలను బట్టి, అని హాహాకారాలనీ, ఎవరో ప్రమాదంలో ఉన్నారనీ అర్థమౌతోంది.

శబ్దాలకు కాస్త దగ్గరగా వెళ్ళిన శూరవర్మ ఆగిపోయాడు.

కత్తి తీశాడు.

గంగాధరుడి వైపు చుశాడు.

గుసగుసగా చెప్పాడు.

'గంగాధరా, ఇన్నాళ్ళు నువ్వు శిక్షణ పొందావు. నువ్వు నేర్చిన దాన్ని ఆచరణలో పరీక్షించే సమయం వచ్చింది. జాగ్రత్త! తురుష్క తండాలు ఎవరినో వేధిస్తున్నట్టున్నాయి' అన్నాడు అరుపులను జాగ్రత్తగా వింటూ.

గంగాధర శర్మ గుండెలు దడదడలాడసాగాయి. శత్రువుతో ఊహా యుద్ధం చేయటం వేరు. నిజంగా శత్రువు ఎదురు నిలిచి పోరాడటం వేరు. చీకట్లోకి కళ్ళు చికిలించి చూశాడు శూరవర్మ.

'సందేహం లేదు. ఏదో కుటుంబంపై తురుష్క మూక దాడి చేసింది. గంగాధరా సిద్ధంగా ఉండు. ఒకటి గుర్తుంచుకో. విజయమో, వీరస్వర్గమో అంటూ యుద్ధరంగంలో దూకకు. విజయమే అంటూ దూకు. తురుష్కులను తెగనరుకు. మనవారిని రక్షించి.' అంటూ శూరవర్మ పొదచాటు నుంచి కత్తి ఎత్తి పట్టుకుని తురుష్కుల పైకి దూకాడు.

గంగాధర శర్మ కాళ్ళు, చేతులు వణకసాగాయి.

ఇంతకాలం తురుష్కుల గురించి విన్నాడు. ఇప్పుడు చూస్తున్నాడు.

చీకట్లో వాళ్ళు రాక్షసుల్లా కనిపిస్తున్నారు. ఆరేడుగురున్నారు. పొడుగ్గా బలిష్టంగా ఉన్నారు. వాళ్ళ గడ్డాలు, మీసాల నడుమ వికటాట్టహాసాలతో, పచ్చగా, పుచ్చిపోయిన పళ్ళతో, వాళ్ళు మరింత భయంకరంగా కనిపిస్తున్నారు.

వాళ్ళని చూస్తుంటే గంగాధర శర్మను తెలియని భయం ఆవహించింది. పొడుగ్గా, రాక్షసుల్లో ఉన్న వాళ్ళతో తాను పోరాడగలడా? వాళ్ళ చేతుల్లో కత్తులు తమ కత్తుల్లా లేవు. తమ కత్తులకన్నా లావుగా, బలంగా ఉన్నాయి. చూస్తుంటే, అవి మనుషుల శరీరాల్లో దిగబడేందుకు తహ తహ లాడుతున్నట్టున్నాయి. ఇంతలో 'హరహర మహాదేవ్' అంటూ వారిపైకి దూకాడు శూరవర్మ. వెంటనే తురకవారి దృష్టి ఈ వైపు మళ్ళింది.

వారు ఈ వైపు పూర్తిగా మళ్ళేలోగా శూరవర్మ కరవాలం మెరుపులా ఒకడి గుండెలో దిగబడింది.

'యా అల్లా' అంటూ వాడు గుర్రం పై నుండి పడిపోయాడు. వెంటనే మిగిలిన అయిదుగురిలో ఒకడు, నాయకుడు కాబోలు, ఇస్కో జానేనదో' అంటూ ఆజ్ఞాపించాడు ఒకడిని.

"మిగతా వారితో 'యా అల్లా, కాఫిర్ కో ఖతం కర్దో' అంటూ కత్తిని గిరగిరా శూరవర్మ పైకి దూకాడు.

మిగతా వారు, బహుశా ముందే పథకం వేసుకున్నారేమో, శూరవర్మను చుట్టుముట్టారు.

ఇంకొకడు మాత్రం, తాము దాడి చేసిన కుటుంబ సభ్యులను ఒకచోట చేర్చి, వారి తలలపై కత్తిని ఎత్తి పట్టుకుని సిద్ధంగా నిలబడ్డాడు. ఆ కుటుంబ సభ్యులు గజగజ వణుకుతున్నారు. ఏడుస్తున్నారు.

జరుగుతున్నదంతా ఒక పీడకలలా ఉంది గంగాధర శర్మకు. ఇది నిజంగా జరుగుతున్నదన్న నమ్మకం కలగటంలేదు.

అతడు నిలుచున్న స్థానంలో స్థాణువులా నిలిచి పోయాడు. కాళ్ళు భూమికి అతుక్కుపోయినట్టున్నాయి. కలం పట్టుకుని, కావ్యాలు రచించి, ఆధ్యాత్మిక సిద్ధాంతాల చర్చలు చేయవలసిన తాను కత్తి పట్టుకుని పోరాడటమా? కుత్తుకలు కత్తిరించటమా ఒక రకమైన ఆవేశంలో గంగాధర శర్మ కత్తి యుద్ధం నేర్చుకున్నాడు. కానీ క్రౌర్యం, హింస అతని స్వభావంలో లేవు.

మౌలికంగా గంగాధర శర్మ సాత్వికుడు. ఎప్పుడయితే యుద్ధంలోని హింసలోని నిజం కళ్ళ ఎదుట నిక్కచ్చిగా నిలబడిందో, అప్పుడే అతడి ఆవేశం దిగిపోయింది. ఆలోచన కర్తవ్యానికి అడ్డుపడుతోంది.

తనని చుట్టుముట్టిన తురుష్కులను ఒక్క క్షణంలో పరిశీలించాడు శూరవర్మ. వీరు సుశిక్షితులైన సైనికులని, ఏదో కారణాని దారి దోపిడీకి పాల్పడుతున్నారని గ్రహించాడు. అంతలో అతడికి మరో ఆలోచన వచ్చింది.

వీళ్ళు దారి దోపిడీ గాళ్ళు కాకపోవచ్చు.

ఆ కాలంలో తురుష్కులింకా భారతదేశంలో స్థిరపడలేదు. అప్పుడప్పుడే వారు రాజ్యాలు గెలుచుకుంటూ, తమ శక్తిని ప్రదర్శించి, స్థిరపడే ప్రయత్నాలలో ఉన్నారు. అంతవరకూ తురుష్కులు రాజ్యాలు గెలుచుకుని, ప్రతినిదులకు రాజ్యం అప్పచెప్పి, అందినన్ని ధనరాసులను తమ దేశం పట్టుకుని పోయేవారు. అప్పుడు రెండవ తరం తురుష్కులు ఈ దేశంలో స్థిరపడటం ఆరంభమవుతోంది. ఇక్కడ జన్మించిన తరువాత తరాల వారు రాజ్యం కోసం ఆరాట పడటం మొదలయింది. దాంతో కొత్త రాజ్యాలు, ప్రాంతాలను వెతుకుతూ, తురుష్క సైనికులు దేశమంతటా విస్తరించటం ప్రారంభించారు. ఇలా, ఏదైనా కొత్త ప్రాంతం, అక్కడ అంతవరకు తురుష్కులకు తెలియనిది, గ్రామమో, నగరమో, రాజ్యమో కనబడగానే రాజు అనుమతితో ఆ ప్రాంతాన్ని గెలుచుకుంటారు. ఢిల్లీ రాజుకు సామంత రాజు అనగా ఆ ప్రాంతపై రాజ్యం చేస్తారు.

అలా 'కొత్త కొత్త ప్రాంతాలు వెతుకుతూ బయలుదేరిన తురుష్కులే వీరు' అన్న ఆలోచన శూరవర్మకి వచ్చింది. ఆ ఆలోచన రావటంతోటే అతనికి ప్రమాద తీవ్రత స్పష్టమయింది.

ఇన్నాళ్ళూ 'శివపురం' గురించి బయట ప్రపంచానికి తెలియదు. వారణాసికి దగ్గర్లోనే ఉన్నా, చుట్టూ అడవులు, కొండలు ఉండటంతో మెరుగు కాదు, చాలామంది స్థానికులకు కూడా ఈ గ్రామం గురించి తెలియదు. ఒక పద్ధతి ప్రకారం, ఈ గ్రామం ఉనికిని బయట ప్రపంచానికి తెలియకుండా కాపాడుతూ వస్తున్నారు.

దాంతో ముంచు కొస్తున్న తురుష్క వెల్లువ తాకిడికి దూరంగా, ఎడారిలో ఒయాసిస్సులా, అనేకులకు ఆశ్రయం ఇస్తోందీ గ్రామం. ఇపుడీ గ్రామం గురించి తురుష్కులకు తెలిస్తే వీరి వెంట తురుష్క సైన్యం వస్తుంది.

అదే జరిగితే.. ఎందతో పండితులకు కళాకారులకు, వివిధ రంగాలలో నిపుణులకు ఆశయం ఇస్తున్న శివపురం తురుష్కుల పాలవుతుంది. ఇది జరగకూడదు.

ఈ ఆలోచన రావటంతోటే శూరవర్మలో నూతనోత్సాహం, పట్టుదలలు ప్రవేశించాయి.

చుట్టుముట్టిన తురుష్కులు బలాలను అంచనా వేస్తూ, వారి ప్రహారాలకు అందకుండా తప్పించుకోసాగాడు.

వారు గుర్రాలపై ఉన్నారు.

తాను నేలపై ఉన్నాడు.

దాంతో, వారు కత్తి ఝళిపించినప్పుడల్లా, వొంగి, కూర్చుని, వారి కత్తి పరిధికి అందకుండా తప్పించుకుంటున్నాడు. ఎలాగయినా, వారిని అలవగొట్టాలన్నది శూరవర్మ ప్రయత్నం.

శూరవర్మ తెలివిగా తప్పించుకోవటం, తురుష్కులకు ఆగ్రహం కలిగించింది.

'కాఫిర్ హోషియార్ హై' అంటూ అరిచాడు నాయకుడు మిగతావారిని ఉద్దేశించి.

వారిలో ఒకడు బిగ్గరగా నవ్వుతూ 'తోక్లా... అఖిర్ కాఫిర్ అకేలా హై' అంటూ గుర్రం మీద నుంచి హఠాత్తుగా క్రిందకు వంగి శూరవర్మను పొడిచాడు చివరి క్షణంలో వాడి ఎత్తును గ్రహించాడు శూరవర్మ.

వాడికి వ్యతిరేక దిశవైపు దూకాడు.

కానీ వాళ్ళు అది ఊహించినట్టున్నారు. ఏ వైపు దూకాడో, ఆ వైపు వాడు తొంగి కత్తిని ఊపాడు.

'మహాదేవా' అరిచాడు శూరవర్మ బాధతో.

తురుష్కుడి కత్తి అతడి భుజానికి గాయం చేసింది. చిక్కని ఎర్రని రక్తం పొంగింది.

'కాఫిర్ ఘాయల్ హువా' అరిచాడొకడు సంతోషంగా.

ఇదంతా చూస్తున్న గంగాధర శర్మకు ఆవేశం వచ్చింది. తన చేతకాని తనం పట్ల అసహ్యం అనిపించింది. వెంటనే, ఎలా వచ్చిందో అతడికి, తెగింపు వచ్చింది. చావో, బ్రతుకో అన్న ఆలోచన లేదు. తాను గంగాధర శర్మను అన్న ఆలోచన లేదు తాను మనిషిని అన్న స్పష్టత లేదు. తానే ఒక ఆవేశం అయిపోయాడు. 'తురుష్కులను సంహరించాలి' అంతే. అది తప్ప మరో చైతన్యం లేదు.

'శంభోశంకర' అని అరుస్తూ వారిపై పిచ్చివాడిలా దూకాడు గంగాధరశర్మ! ఒక్క క్షణం తురుష్కులు విస్తుపోయారు.

వారు శూరవర్మ ఒంటరివాడనుకున్నారు. ఇంకొకడు హఠాత్తుగా దూకటం వారి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. వారి దృష్టిని మళ్ళించింది.

శూరవర్మకు ఆ సమయం చాలు.

గంగాధర శర్మ తన వెంట వచ్చాడని శూరవర్మకు తెలుసు. అతడు ఇంతవరకు రంగంలో దూకకపోవటానికి కారణం కూడా అతడు గ్రహించాడు.

గంగాధర శర్మ కది తొలిపోరాటం.

ఎటువంటి మనిషి అయినా అసలు సమయం వచ్చినపుడు బెదురుతాడు. నిష్క్రియుడవుతాడూ. భారత యుద్ధం తరుణంలో, అంత వీరుడయిన అర్జునుడే యుద్ధ విముఖుడయ్యాడు. అయితే, అప్పుడు అర్జునుడికి ప్రేరణ నిచ్చేందుకు శ్రీకృష్ణుడున్నాడు.

ఇప్పుడు శ్రీ కృష్ణుడు ఉన్నా, ప్రేరణ నిచ్చేంత సమయంలేదు.

వ్యక్తి ప్రేరణ అతడిలోంచే రావాల్సిన సమయం ఇది. అది వస్తే, వ్యక్తికి ఢోకా లేదు. లేకపోతే, అతడికి జీవించే అర్హత ఉండదు.

ఇది గంగాధర శర్మకు పరీక్ష.

అందుకే శూరవర్మ అతడిని పిలవలేదు. అతడు రంగంలోకి దూకేందుకు అతడిలోంచి ప్రేరణ వచ్చేందుకు నిరీక్షిస్తూ వచ్చాడు.

అందుకే, గంగాధర శర్మ రంగంలోకి దూరగానే, శత్రువు దృష్టి క్షణకాలం మరలగానే, అందుకోసమే ఎదురు చూస్తున్న శూరవర్మ, ఆ అవకాశాన్ని చక్కగా వినియోగించుకున్నాడు.

తనకయిన గాయాన్ని లెక్కచేయకుండా, కత్తితో, గుర్రం కాళ్ళు నరికాడు. దాంతో, గుర్రం పైనున్నవాడి పట్టు తప్పింది. వాడు నేలను తాకేలోగా, శూరవర్మ కత్తి వాడి ప్రాణాలను గాల్లో కలిపేసింది. రెండోవాడు ఆశ్చర్యం నుంచి తేరుకునేలోగా, శూరవర్మ కత్తి వాడి గుండెలో దిగబడింది.

గంగాధర శర్మ ఆవేశంతో, పిచ్చివాడిలా కత్తి తిప్పుతూ తనకు దగ్గరలో ఉన్న తురుష్కుడి పైకి లంఘించాడు.

యుద్ధంలో గెలవాలంటే ఆవేశం ఒక్కటే సరిపోదు. ఆవేశం ఒక్కటే అనర్థదాయకం కూడా.

ఆవేశం ఆలోచనను హరిస్తుంది. విచక్షణను చంపేస్తుంది. దాంతో ఆవేశం ఉన్న వ్యక్తి ఆలోచన లేకుండా గుడ్డిగా రంగంలోకి దూకుతాడు. ఎంత నైపుణ్యం ఉన్నా దెబ్బ తింటాడు.

గంగాధర శర్మకు ఇంకా ఈ గ్రహింపు లేదు. ఆవేశాన్ని నిర్మాణాత్మకంగా ఉపయోగించుకోవాలన్న విచక్షణ ఉన్న పరిణత కల యుద్ధవీరుడు కాడు గంగాధర శర్మ. దాంతో ఆవేశంగా, కత్తి తిప్పుతూ తురుష్కుడిపైకి లంఘించాడు గంగాధర శర్మ.

గంగాధర శర్మ ఆవేశ ధాటికి ఆశ్చర్యపోయాడు తురుష్కుడు.

జరుగుతున్నది గ్రహించేలోగా, గంగాధర శర్మ కత్తిపోటుకు అతడి గుర్రం చచ్చిపడింది.

తురుష్కుడు గుర్రం మీదనుంచి క్రిందపడ్డాడు.

వెంటనే గంగాధర శర్మ అతడిపైకి లంఘించాడు. కత్తిని తిప్పుతూ, కాలిని అతడి గుండెపై ఉంచి, కత్తిని బలంగా అతడి మెడపైకి విసరబోయాడు. అంతవరకూ గంగాధర శర్మలో ఉన్న ఆవేశం ఒక్కసారిగా అదృశ్యమయింది. గంగాధర శర్మలో ఆలోచన వచ్చింది.

ఏమిటిది? తానేం చేస్తున్నాడు?

ఒక సజీవుడయిన మనిషిని నిర్జీవుడిని చేయబోతున్నాడు. తనకీ హక్కు ఎవరిచ్చారు?

తన చేతిలోని నిర్జీవమైన ఆయుధానికి తాను శక్తినిచ్చి, దానిద్వారా, ఒక చైతన్యాన్ని హరించాలనుకుంటున్నాడు.

ఎంతఘోరం!

ప్రతి వ్యక్తిలో ఈశ్వరుడున్నాడంటారు.

తనలో ఈశ్వరుడున్నాడు.

ఇప్పుడు తాను చంపబోతున్న వ్యక్తిలో ఈశ్వరుడుంటాడు.

ఆ వ్యక్తిలోని ఈశ్వరుడిని వెడల నడిపే హక్కు తనకెవరిచ్చారు?

తన మెడపై కత్తి పెట్టి ఆలోచనలో పడ్డ గంగాధర శర్మని చూడగానే, తురుష్కుడి పెదవులపై వ్యంగ్యంతో కూడిన చిరునవ్వు కదిలింది.

'ఈ కాఫిర్‌ల బలహీనత ఇదే. ప్రతిదాన్లో భగవంతుడిని చూసారు. చెట్టులో, పుట్టలో, గుట్టలో, శత్రువులో.. చేతకానితనంతో తామే హతులవుతారు' అనుకుంటూ ఒక్క ఉదుటున పక్కకు పొర్లాడు.

ఊహించని ఈ చర్యకు గంగాధర శర్మ ముందుకు తూలాడు.

వెంటనే తురుష్కుడు గంగాధర శర్మను కాలితో తన్నాడు.

గంగాధర శర్మ చేతిలోని కత్తి జారిపోయింది.

అది నేలను తాకేలోగా తురుష్కుడు ఆ కత్తిని అందుకున్నాడు. మరో చేత్తో, క్రింద పడుతున్న గంగాధర శర్మ జుట్టు పట్టుకున్నాడు.

'బోల్ కాఫిర్ సాలా, అల్లా కో కుబూల్ కరేగా యా మరేగా?' క్రూరంగా అడిగాడు. జరుగుతున్న దానికి గంగాధర శర్మ మెదడు మొద్దుబారిపోయింది. అతడికేమీ అర్థం కావటం లేదు. వెర్రివాడిలా తురుష్కుడి వైపు చూస్తుండిపోయాడు. తన జుట్టు వాడి చేతిలో ఉందని, వాడి కత్తి తన కుత్తుకను కత్తిరిస్తుందని కూడా అతడికి అర్థంకాలేదు.

ఇద్దరిని మట్టుబెట్టిన శూరవర్మ, గంగాధర శర్మ సహాయానికి రాబోయాడు. కానీ, మరో తురుష్కుడు అతడికి అడ్డుపడ్డాడు.

శూరవర్మ మనస్సుని నిస్సహాయ భావన ఆక్రమించింది.

ఏమిటీ జాతికింత బలహీనత?

ఎందుకింత నిర్వీర్యం, నిస్తేజం అవుతోంది జాతి?

గెలుపు అంచులనుండి ఓటమి కోరలకెందుకు దిగజారుతోంది జాతి?

అయితే అర్థంలేని ఆవేశం, లేకపోతే, చేతకాని బలహీనతలతో ఎందుకీ మహోన్నతమైన జాతి మరణం వైపు పరుగులిడుతోంది? శూరవర్మకు ఆవేశం హెచ్చింది.

కానీ అతడి ప్రత్యర్థి తురుష్కుల నాయకుడు. యుద్ధ విద్య నిపుణుడు. అతడికి విజయం తమదేనని అర్థమయింది. తన సహచరుడూ, ఆ బలహీన ప్రత్యర్థిని చంపిన మరుక్షణం తామిద్దరు, కాఫిర్ ఒకడే అవుతాడు.

తమలో ఒకడు కాపలాగా ఉన్నాడు. అంటే తాము ముగ్గురు.. విజయం తమదే!

అందుకే శూరవర్మను గంగాధర శర్మ వైపు పోనీయటం లేదతడు.

తురుష్కుడు తనదారికెంత అడ్డుపడుతున్నాడో, శూరవర్మలో అంతే నిస్పృహ పెరుగుతోంది. అది అతడిని బలహీనుడిని చేస్తోంది.

'బోలో.. అల్లా కో కుబూల్ కరేగా.. యా..' అంటూ వికటంగా నవ్వుతూ కత్తిని ఎత్తాడు తురుష్కుడు.

చీకట్లో తళతళ మెరుస్తున్న కత్తిని, వికటంగా నవ్వుతున్న తురుష్కుడిని చూస్తూ బిత్తరపోయి, స్థాణువైపోయాడు గంగాధర శర్మ.

అతడి మెదడు పనిచేయటం లేదు.

శరీరం నిస్త్రాణ అయిపోయింది.

కత్తి శరీరాన్ని తాకకముందే, ప్రాణాలు శరీరాన్ని వదలాలని, కళ్ళల్లో చేరినట్టు కళ్ళు మరింతగా విప్పారి అలాగే చూస్తుండిపోయాయి. ఇంతలో అనూహ్యమైంది జరిగింది...!!

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

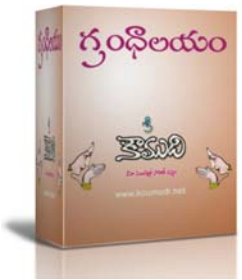

Click here to go to KOUMUDI Library